І чужому научайтесь, Й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250 (212) 227-5251

РІК LXXXI. Ч. 74. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК П'ЯТНИЦЯ, 19-го КВІТНЯ 1974 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK FRIDAY, APRIL 19, 1974 No. 74. VOL. LXXXI.

ЗАВЕРШУЄТЬСЯ ПІДГОТОВА ДО КОНВЕНЦІЇ УНСОЮЗУ ТА КОНВЕНЦІЙНИХ ІМПРЕЗ

Джерзі Сіті. — Після відбуття передбаченого статутом передкосенційного спеціяльного засідання Головного Екзекутивного Комітету Українського Народного Союзу минуло п'ятниці, 12-го квітня, визначення ним Конвенційних Комісій та проголошення програми Конвенції, складу Комісій та обраних делегатів, завершено статутові формальності для цього великого зібрання — 28-ої Звичайної Конвенції УНС, що має відбутися в тижні від 20-го травня ц. р. у Філядельфії.

Рівночасно філядельфійський Конвенційний Комітет, що його очолює сеніор союзових діячів і тепер почесний член Головного Уряду УНС д-р Володимир Галан, завершує підготову до конвенційних імпрез, важливішими з яких будуть:

1. ФЕСТИВАЛЬ уже напередодні Конвенції в неділю, 19-го травня в год. 2-ій по полудні у великій балевій залі готелю Марріотт при Стейт і Монумент вулицях, в якому відбуватиметься конвенція. До участи у цьому фестивалі рішено запросити на гостинний виступ недавню солістку Київського театру опери і балету Ганну Колесник. У дальшій програмі цього фестивалю є конкуренційні виступи сімох наших кращих танцювальних ансамблів із ЗСА і Канади. Окреме жюрі в особах наших прімабалерин Валентини Переяславець і Роми Прийми-Богачевської та Романа Тараса визначить чотири найкращі ансамблі, яким будуть признані відповідні нагороди. В оцінці ансамблів братиметься під увагу показ і виконання танків, їх оригінальність і костюми. Після фестивалю відбудеться баль для молоді.

2. КОНВЕНЦІЙНИЙ БЕНКЕТ відбудеться в тій же балевій залі готелю в четвер, 23-го травня о год. 7-ій вечора. На головного промовця під час бенкету запрошено відзначеного Шевченківською Грамотою Волі віцепрезидента ЗСА Джерлда Форда. Свою участь у цьому бенкеті вже заповіли деякі із сенаторів і конґресменів, посадник Філядельфії з дружиною та ряд інших видатних американських і українських особистостей. В мистецькій програмі цього бенкету виступить хор „Прометей" під диреґентурою маестра Михайла Длябоги, балерина Наталка Лазірко та письменник-фейлетоніст Іван Керницький-Ікер.

3. ПРОГУЛЯНКА АВТОБУСАМИ делеґатів для познайомлення їх з українськими установами Філядельфії запляновано на середу, 22-го травня, від год. 2-ої по полудні. У тому ж самому часі для тих конвенційних делеґатів, які ще не бачили і бажали б познайомитись з новими приміщеннями Головної Канцелярії та з 15-поверховою Українською Будівлею УНСоюзу в Джерзі Сіті, буде зорганізована прогулянка автобусами до Джерзі Сіті.

ПЕНТАҐОН ВІДНОВИВ ДОСЛІДИ ВІДНОСНО ЕВАКУАЦІЇ МІСТ

Вашинґтон. — Демократичний конґресмен Лес Аспин із Вісконсину повідомив пресу, що Департамент оборони відновив досліди відносно евакуації важливіших міст ЗСА на випадок атомової війни. Конґресмен Аспин оприлюднив мапи, які вказують, що Пентаґон тепер розробляє пляни для 400 місцевостей, які вважає можливими об'єктами нуклеарного нападу. Останні досліди відносно цивільної оборони на випадок атомової війни були переведені ще в 1961-му році.

КОНВЕНЦІЙНА КАМПАНІЯ УНСоюзу

ПРИДБАЛИ ОБОВ'ЯЗКОВУ „ДЕЛЕҐАТСЬКУ ДЕСЯТКУ"

До проголошених раніше двох десятків конвенційних делеґатів прибули в минулім тижні п'ять нових та одна головна радна й минулорічна чемпіонка пані Анна Гарас. Всі вони придбали по десять або більше нових членів уже в цьому році з виразною метою, щоб виконати свою статутову і традиційну повинність делеґата на конвенцію Українського Народного Союзу, придбавши щонайменше десять нових членів.

Ця повинність може на перший погляд виглядати на малозначну. Так воно не є. Адже на конвенцію, яка відбудеться уже за місяць, обрано кругло 425 делеґатів, а коли помножити це число десяткою, то вийде імпозантна сума: понад чотири тисячі членів! Чи не слід бажати, щоб усі делеґати виконали цю свою повинність і тим самим збагатили УНСоюз, до того в його 80-ліття, на стільки тисяч членів! І чи це завелике домагання до них, щоб вони, за почесть, яку їм зробила їхня союзова громада, віддячилися тим, що найважливіше — дальшим збільшенням своєї установи!

Тому закликаємо всіх делеґатів, які ще не виконали цього обов'язку, зробити це негайно, бо часу вже дуже мало!

НОВІ „ДЕСЯТНИКИ"

856 М. Дела — 15

276 С. Іваницький — 13

155 М. Федишин — 12

47 Анна Гарас — 10

292 П. Федик — 10

„Делеґатську одинадцятку" нових членів здобув делеґат 242 Відділу О. Чабан, знімки якого не маємо.

ВІЛЛІЯМ САЙМОН НАЗНАЧЕНИЙ СЕКРЕТАРЕМ СКАРБУ

Вашинґтон. — Президент Ніксон назначив секретарем скарбу ЗСА дотеперішнього шефа Федерального Бюра для справ енерґії Вілліяма Е. Саймона. Дотеперішній заступник Саймона у Федеральному Бюрі для справ енерґії Джон Савгіл зайняв в Бюрі його місце. Вілліям Саймон прийшов на місце до теперішнього секретаря скарбу і економічного дорадника Президента Джорджа Шулца, який зрезиґнував зі свого становища. Згідно з інформаціями, що їх подав для преси Джералд Воррен, заступник пресового секретаря Білого Дому, Вілліям Саймон не матиме таких широких повновластей, що їх мав Джордж Шульц, а в першій мірі він не виконуватиме функцій економічного дорадника Президента, тобто не матиме загального нагляду над економічним життям країни. Активнішу ролю в економічній політиці виконуватиме сам президент Ніксон, який після Джорджа Шульца сам очолюватиме Раду Економічної політики. Загально переважає переконання, що з затвердженням Саймона в Сенаті не буде ніякої проблеми, а також не буде ніякої проблеми з затвердженням Савгіла на директора Федерального Бюра для справ енерґії.

П. Джордан заповідає дальшу розбудову Джерзі Сіті

Джерзі Сіті. — Виступаючи зі словом на обіді 17 квітня з нагоди вручення „Відзнак міста свободи" на 1973 рік для підприємств і фірм, які в минулому році причинилися до розбудови Джерзі Сіті, посадник цього міста д-р Пол Джордан поінформував про готові вже до здійснення пляни дальшої розбудови міста. В першій мірі йдеться про розбудову 520 акрів Кавен Пойнту, недалеко Індустріяльного парку Порт Джерзі, що входить в ширший плян розбудови модерного індустріяльного комплексу, а також у розбудову і оновлення зони Ліберті Гарбор Вотерфронт. В 1973 році Джерзі Сіті зробило дальший прогрес у своєму розвитку, на що вказує признання відзнак 31 підприємствам, загальний фінансовий вклад яких досягнув 22,536 міл. долярів. Для міста це означає використання 1,-954,300 кв. стіп забудованої площі, збільшення місць праці на 1,029 осіб, збільшення особистих прибутків на 6,077 міл. дол., збільшення роздрібного продажу на 3,708 міл. дол. та збільшення банкових депозитів на 2,781 міл. дол. Як відомо, акцію в напрямку бизнесового розвитку міста проводить афільйована з Торговельною Палатою Рада розвитку міста, до дирекції якої входить м. ін. також головний предсідник Українського Народного Союзу Иосип Лисогір. Він був промотором в здобутті для міста нових підприємств, що й публічно відзначено на зібранні. Головним промовцем в часі обіду, крім посадника д-ра Джордона, був конґресмен Домінік Даніелс, який у своєму слові розповів про працю Конґресу на сучасному етапі, зокрема у зв'язку з відомою Вотерґейтською аферою. Зібранням проводили: Ґлорія Еспозіто, директор Торговельної Палати, Гаррі О'Мелія — член Екзекутиви Ради міста та Волтер Найт, екзекутивний директор. Молитву перед обідом прочитав парох церкви св. Петра і Павла в Джерзі Сіті, о. декан Антін Борса. Під кінець зібрання конґресмен Даніелс вручив представникам 31 фірм пропам'ятні грамоти. УНСоюз на зібранні репрезентували И. Лисогір, пані Уляна Дячук та Володимир Сохан.

ВИСТАВКА ОЛЬГИ МАРИЩУК

Об'єднання Мистців Українців в Америці повідомляє про відкриття виставки картин Ольги Марищук, яке відбудеться в неділю, 21-го квітня ц. р. о год. 1-ій по полудні в ґалерії ОМУА, 149 2-га Евеня в Ню Йорку. Виставка буде відкрита в будні від 6-8 год. вечора, в суботи і неділі від 1-8 вечора і триватиме до 3-го травня включно.

Ольга Орищук скінчила студії в Купер Юнійон у Ню Йорку, а пізніше півтора року перебувала в Київському Інституті Мистецтва під керівництвом Василя Касіяна.

Адв. Роман Пітьо кандидує на головного радного Ірвінґтону

Ірвінґтон. — Роман Пітьо, молодий професіоналіст, що веде адвокатську канцелярію враз зі своїм братом Володимиром в Ірвінґтоні, кандидує на головного радного (Councilman at Large) у виборах 14-го травня ц. р. Для успішного вибору українського кандидата зорганізувався Громадський комітет під проводом Михайла Литвина і Петра Мельника. Комітет виборчої кампанії, до якого входить поважне число молодих професіоналістів та студентів, — очолив Богдан Вишатицький і Олег Миськів. Місцевий відділ УККА дає повну підтримку та бере активну участь в передвиборчій кампанії, до якої включилися також майже усі українські організації на терені Ірвінґтону. Добре запляновнана і з великим ентузіязмом започаткована праця передвиборчої кампанії дає надію, що тим разом українській громаді Ірвінґтону пощастить здобути виборний пост в управі міста. Адвокат Роман Пітьо має добрі кваліфікації і досвід в громадській праці, щоб гідно репрезентувати українську громаду в управі міста та з успіхом відстоювати її інтереси та вирішувати в користь мешканців Ірвінґтону ряд необхідних і пекучих проблем. Треба сподіватись, що всі українці, управнені до голосування, в дні виборів 14-го травня віддадуть свій голос на адв. Романа Пітя і в цей спосіб докажуть свою національну зорганізованість та причиняться до повного успіху — здобуття для свого кандидата так важливої позиції в управі міста.

Адв. Роман Пітьо

Анвар Садат запевняє про свою готовість активної співпраці з ЗСА в досягненні миру

Каїро. — В той час, коли Москва з допомогою Сирії намагається зберегти за собою вирішальний вплив на розвиток подій на Близькому Сході, єгипетський президент Анвар ель-Садат у своєму останньому публічному виступі виразно заявився за якнайтіснішою співпрацею з ЗСА, вважаючи, що тільки ЗСА могтимуть допровадити до справжнього замирення на Близькому Сході. Анвар Садат, промовляючи перед єгипетськими студентами 17 квітня, висловив своє незадоволення з політики СССР на Близькому Сході і поінформував, що він навіть плянував уневажнити „договір про приязнь" з СССР з 1971 р. Згідно з його заявою, ЗСА стали вирішальним фактором у заходах для досягнення замирення на Близькому Сході і в інтересі Єгипту є співпрацювати з ЗСА в тому напрямку. „Якщо ЗСА є коренем, то чому тоді нам звертатися до однієї з галузок на дереві" — говорив Садат, порівнюючи СССР на Близькому Сході до ролі галузки на дереві в той час, коли „коренем" проблеми є ЗСА. Анвар Садат у своїй промові поінформував також, що Єгипт має задовільні збройні сили у випадку відновлення війни з Ізраїлем, але в його опінії на сучасному етапі не існують труднощі на відтинку відносин з Ізраїлем. Коли йдеться про внутрішню політику уряду Садата, то згідно з його заявою в Єгипті буде поширюватися лібералізація і демократизація, виявом чого є можливість для єгиптян вільно виїздити за кордон.

Закрито списки кандидатів на президента Франції

Париж. — Французька Конституційна рада формально закрила списки зголошень кандидатів на президента Франції опівночі 17-го квітня. Серед зголошених кандидатів на увагу заслуговують посадник міста Бордо Жак Шабан-Дельмас, міністер економіки і фінансів Валерій Жіскар д'Естен, які є речниками урядової коаліції, та соціялістичний лідер Ф. Міттеран, якого підтримують соціялістичні партії і найсильніша у Франції комуністична партія. Ставлеником малого бизнесу є Жан Роєр. Жан Жак Серван-Шрайбер, лідер невеликої Ліберальної партії відтягнув свою кандидатуру. Крім цих головніших кандидатів є ще ряд маловідомих, вигляди яких практично жадні. Згідно з виборчими приписами, кожен кандидат мусів вплатити депозит у висоті 2,000 дол. Якщо у виборах кандидат не здобуде мінімум 5 процентів голосів, він втрачає свій депозит. Офіційний список кандидатів буде поданий до відома в п'ятницю 19-го квітня. Вибори відбудуться 5 травня, а вирішальне голосування між двома кандидатами, які здобудуть найбільше голосів у першому голосуванні, відбудеться 19 травня. Найбільші вигляди на виграну має ставленик соціялістично-комуністичного бльоку Міттеран, який як кандидат проти ген. Де Ґолля здобув був 45 процентів голосів. Якщо він буде обраний, прем'єром Франції правдоподібно буде Ж. Марше, теперішній генеральний секретар французької компартії.

ЗСА готові співпрацювати з усіми країнами світу в справі економічної розбудови

Об'єднані Нації, Ню Йорк. — Виступаючи на надзвичайній сесії Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй, присвяченій обговоренню проблеми сирівців і економічного розвитку у світі, державний секретар ЗСА Г. Кіссінджер заявив, що ЗСА приготовані поширити активну співпрацю на всі країни світу, зокрема на економічно недорозвинені, коли йдеться про розвиток промислових сирівців і економічну розбудову. Передумовою такої американської співпраці мусить бути готовість заінтересованих країн піти по лінії доброзичливої співпраці і координації зусиль, а не погроз і реґіональних договорів, які мають на меті заставити інших до бажаної політики, як це сталося у випадку з арабською нафтою. „Політика натиску і погроз" не принесе ніякої позитивної розв'язки, говорив Кіссінджер, а навпаки, погіршить ситуацію у світі. В першій мірі уряди держав повинні докласти всіх зусиль до того, щоб припинити ріст цін. „Збільшування цін, пов'язане з продукційними обмеженнями, містить у собі потенційну загрозу катастрофи; ґльобальну інфляцію з неминучою ґльобальною рецесією". В загальному, Г. Кіссінджер у дещо зміненій формі розвинув свій давніший плян співробітництва у загальносвітовому маштабі на відтинку економіки з пляном максимального консервування наявних сирівців і засобів енерґії у світі. Коли такий плян буде намічений і коли буде добра воля його перевести в життя, ЗСА дадуть зі свого боку потрібні фінансові і технічні засоби. Пропозиції Г. Кіссінджера зібрані члени ОН прийняли з відносним ентузіязмом.

В Україні закінчено публікацію „Історії міст і сіл Української РСР"

Київ. — Згідно з інформацією „Літературної газети" з 3 квітня, тут появився друком 26-ий том „Історії міст і сіл Української РСР", присвячений Кримській області. Таким чином закінчилася публікація збірної історії міст та сіл України, що почалася перед дванадцяти роками. Редакцією цього 26-томового видання займалася редакційна колеґія під головуванням П. Т. Тронька, д-ра історичних наук, який під сучасну пору є заступником голови Ради міністрів УССР. В написанні статтей для цього видання взяло участь, як повідомляє газета, понад 100,000 авторів. „Літературная газета" відзначує, що „Історія міст і сіл Української РСР" це унікальний в СССР твір, а бюро Відділення історії Академії Наук СССР на своєму засіданні 5 лютого 1974 року у своїй резолюції ствердило, що Академія „високо оцінює науково-дослідне і суспільно-політичне значення 26-томного видання „Історії міст і сіл Української РСР"... Багатотомна праця є першим оригінальним у совєтській історіографії досягненням на відтинку вивчення історії міст і сіл в маштабах цілої республіки".

ЗВЕРНЕННЯ ГОЛОВНОЇ КОНТРОЛЬНОЇ КОМІСІЇ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

З НАГОДИ ПЕРЕДКОНВЕНЦІЙНОЇ ПЕРЕВІРКИ МАЙНА, ДІЛОВОДСТВА ТА ОРГАНІЗАЦІЙНОГО СТАНУ В ДНЯХ 8-12 КВІТНЯ 1974 Р.

1. Головна Контрольна Комісія, перевівши в днях 8-12 квітня передконвенційну перевірку майна, діловодства і організаційного стану Українського Народного Союзу, ствердила його дальший ріст та новий поважний вклад у всебічний розвиток нашої української спільноти в ЗСА і Канаді завдяки його людським духовим і матеріяльним ресурсам та ініціятивній ролі його проводу і членства.

2. Головна Контрольна Комісія зокрема відмічує ролю Українського Народного Союзу в гуртуванні наших сил для допомоги нашому українському народові в його змаганнях до волі і незалежности та для оборони тих, які в цих змаганнях падають жертвами.

3. Головна Контрольна Комісія, ствердивши динаміку росту Українського Народного Союзу та мавши на увазі можливості і потреби її дальшого росту, в найкращому інтересі його членства, всієї нашої громади і нашого народу, закликає всіх членів, Управи Відділів і Округ та зокрема обраних народом конвенційних Делеґатів до посилених зусиль, щоб у короткому вже передконвенційному часі дійти до наміченої мети — щонайменше 90,000 членів!

Спільними зусиллями, відданою і наполегливою працею та зрозумінням великих завдань і відповідальности нашої установи в цьому вісімдесятому році її існування ми можемо і повинні записати нову світлу сторінку її історії.

ГОЛОВНА КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ УНС:

Іван Геврик, Іван Винник, Богдан Гнатюк, Іван Скальчук, Михайло Данилюк

УКУ В РИМІ ПРИЙМАЄ ВПИСИ НА ЛІТНІ КУРСИ

Цього року від 12 червня до 13 липня відбудеться 5-ий Літній Академічний Курс в Українському Католицькому Університеті ім. св. Климента Папи в Римі. Звичайним студентом УКУ може стати особа, що має закінчену середню освіту (гайскул, гімназію.) Літні курси відбуваються кожного дня крім неділь і більших свят. При кінці курсу студенти можуть складати усні іспити та здобути деяку кількість кредитів (і кредит за 12-годинний виклад) і одержати відповідну посвідку. Різні американські та канадські університети зараховують студентам ці кредити. Професори і виклади: о. д-р О. Баран — Візантія і Русь; д-р К. Біда — Тарас Шевченко — етапи поетичної творчости; о. д-р Л. Гузар — обряди УНЦеркви; д-р П. Зелений — народне господарство України; д-р Б. Лончина — Західньо і східньо-европейський епос; д-р В. Лев — граматика староцерковнослов'янської мови — Морфологія; Кир Володимир Маланчук — історія філософії: — Екзистенціялізм; о. д-р І. Музичка — виховні вартості в християнській педагогіці; д-р Л. Рудницький — І. Франко та німецька література; д-р Я. Рудницький — граматична структура української мови; д-р І. Соневицький — Микола Лисенко.

До прохання про прийняття на Літній Курс долучити дві знимки пашпортового формату і висилати на ад.: Universita Cattolica Ucraina, Via Boccea, 478, 00166 Roma, Italia.

Оплата за повний курс виносить тільки 100 дол. Незаможні студенти можуть одержати частинне або повне звільнення від оплати. Прохання про звільнення треба вислати на адресу Блаженнішого Кир Иосифа; петент має теж просити свого пароха, щоб він вислав відповідне поручення для студента на ту саму адресу.

Крім викладів, УКУ організує теж, за відповідною оплатою, відвідини цікавіших пам'яток Риму та прогульки до Помпеї, Неаплю чи Фльоренції. Учасники беруть участь в авдієнції у Святішого Отця. Цього року пластові курені „Перші Стежі" організують свій черговий табір „Стежки Культури ч. 7" в Римі. Охочі можуть зголоситися найдальше до квітня на адресу:

Natalka Sonevytsky, 62 E. 7th St., New Jork, N. J. 10003

Появилася книга Ярослава Пеленського про російську імперіялістичну ідеологію

У березні 1974 р. появилася у відомому видавництві Мутон (Mouton) (Гаґа-Париж) книга професора Ярослава Пеленського під з. „Russia and Kazan: Conquest and Imperial Ideology (1438-1560). („Росія і Казань: Завоювання і імперіяльна ідеологія (1438-1560) роки)". Книга складається з 4 частин, у ній 14 розділів, 3 мапи, 14 ілюстрацій, 8 додатків і нараховує 368 сторін.

Праця проф. Пеленського представляє собою джерельну студію про взаємовідносини Москви і татарського Казанського Ханства, а зокрема про московські ідеологічні обоснування завоювання Казані Москвою. Книга є написана на підставі усіх доступних опублікованих і досі неопублікованих східньослов'янських і тюркських джерел. У своїй праці автор застосував багатокультурний і плюралістичний підхід в трактуванні міжнаціональних взаємин. Автор поставив собі завдання опрацювати модель виникаючої імперіяльної ідеології, а також пов'язати політичне завоювання зі структурою ідеологічних претенсій та обоснувань сформульованих Москвою у зв'язку з її перетворенням зі засадничо національної і централізованої держави в багатонаціональну імперію. Цей аспект російської історії був дотепер нехтований в наукових працях. Після обговорення політичних і мілітарних взаємин між Москвою і Казанським Ханством, автор проаналізував правні, історичні, династичні і національні обоснування завоювання. Він присвятив багато уваги теорії болгарсько-казанської безперервности і проєкції московських політичних ідей в тюркську і східньослов'янську

(Закінчення на стор. 3-ій)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Лицем до молоді

Клич: „Лицем до молоді", що його видвигнув Український Народний Союз перед своєю попередньою, 27-ою Конвенцією чотири роки тому разом із засадою: „У пошані до старших", став не тільки складовою частиною нашого громадського мислення, але в багатьох випадках також практичною програмою. Це відноситься зокрема до Українського Народного Союзу із його вже десятками тисяч долярів на стипендії для молоді, затруднюванням десяток молодих людей під час вакацій на Союзівці і в своїй Головній Канцелярії та у Видавництві тощо. Під знаком цього клича „Лицем до молоді" відбувалася також і сама згадана 27-ма Конвенція УНСоюзу, яка схвалила зменшити зобов'язуючий вік головного урядовця із щонайменше 24 років до 21 року життя, хоча тоді ще не схвалено пропозиції, щоб зобов'язуючий мінімальний вік конвенційного делеґата зменшити з 21 до 18 років.

Можна сподіватися, що ця справа буде знову предметом розгляду на недалекій вже 28-ій Конвенції у Філядельфії.

При цьому хотілося б звернути увагу на ще одну справу з тієї самої „вікової" категорії та під тим самим кличем „Лицем до молоді". Коли ж бо з одного боку зменшується вимаганий мінімальний вік, так треба б, думаємо, обмежити і максимальний вік служби. Федеральний, стейтові та міські уряди, як і численні американські установи це вже давно вчинили. У нас, ані в УНСоюзі, ані в інших організаціях того ще немає. Це відноситься зокрема до головних екзекутивних урядовців, на місце яких повинні прийти молодші. Вважаємо, що обмеження віку служби до 65-го року життя було б у багатьох відношеннях корисне для установи та відповідало б духові часу. Також і ця справа була предметом дебат на попередній Конвенції УНС, але рішення не винесено. Було б добре, якби члени УНСоюзу, зокрема конвенційні делеґати вже тепер, на сторінках свого органу висловилися в цій справі та взаємно обмінялися поглядами.

Незнищеність націоналізму

Теоретичний і політичний журнал ЦК Комуністичної партії України „Комуніст України" з квітня 1974 р. опублікував статтю на тему корінної протилежности пролетарського інтернаціоналізму і буржуазного націоналізму". Автор статті намагається викласти суть „пролетарського інтернаціоналізму" як „найважливіше джерело всеперемагаючої сили ленінізму" і при цій нагоді дещо докладніше пише про триваючу і незмінну загрозу для „пролетарського інтернаціоналізму" з боку націоналізмів окремих народів, а в першій мірі народів, що їх поневолює сьогодні імперіялізм в СССР,

Найцікавіше і найважливіше у цій статті совєтсько-українського журналу є висновок автора про „живучість пережитків націоналізму", з якими ніяк не може собі дати ради „пролетарський інтернаціоналізм". Очевидно, він намагається в якийсь спосіб пояснити причини живучости націоналізму, але так і видно, що з цим питанням він ніяк не може собі дати ради. Найбільше тривожить його це, що „націоналістичні передсуди... продовжують зберігатися навіть тоді, коли об'єктивні передумови для будь - яких антаґонізмів у відносинах між націями давно вже перестали існувати". Не маючи іншої ради, автор намагається скласти вину за це на існування „ворожих ідеологічних диверсій, організованих величезним пропаґандистським апаратом, спеціяльно створеним в імперіялістичних країнах для ведення антикомуністичної пропаґанди".

Поминаючи того роду діялектику совєтського автора, не можна не погодитися з його твердженням, що „націоналістичні передсуди, як пише,... чіпко тримаються в психології людей". На це є свої об'єктивні підстави і як про них негативно не висловлюється цей автор у своїй статті, вони без уваги на ввесь тиск совєтської пропаґандивної машини, не втрачають ні своєї сили, ні атрактивности. Мова тут про цю, нібито „національну обмеженість", тенденції до „ідеалізування національного минулого", „місництво" тощо, що їх „Комуніст України" кладе в закид українським діячам, які, мовляв, виявилися „недосить зрілими у політичному відношенні".

У цьому контексті варто відзначити один факт: засуджуючи „український буржуазний націоналізм" і говорячи про „націоналістичні пересуди" серед інших народів СССР, „Комуніст України" ні словечком не згадує про „великодержавний російський націоналізм", про русифікаторську політику режиму, про російську „національну чванькуватість", підкреслювання національної зверхности росіян. За причинами цього не приходиться далеко шукати, але заінтересований читач може знайти дуже добре обґрунтовану відповідь в статті М. Іванової „Радянський народ — нова історична спільність людей" („Культура і життя" з 31 березня), яка говорить про „історичну закономірність" першости російського народу в СССР. Це, посередньо, є також своєрідним доказом незнищимости націоналізму, хай і такого неприродного щодо свого характеру і тенденцій, як ним є російський великодержавний націоналізм.

ЦК Компартії України закликає до відзначування звільнення України від німецької окупації

Київ. — Газета „Радянська Україна" з 11 квітня опублікувала повідомлення про те, що ЦК Компартії України схвалив постанову „про відзначення тридцятиріччя визволення радянської України від німецько - фашистських загарбників". Святкування відбудуться в жовтні 1974 року з центральним відзначуванням цих роковин в Києві 14 жовтня з участю делеґацій міністерства оборони СССР, урядів Чехо-Словаччини, Польщі, окремих совєтських республік тощо. Згідно з повідомленням, „на честь тридцятиріччя визволення радянської України будуть виготовлені настільна пам'ятна медаль і нагрудний ювілейний значок".

Я. Гайвас

ЖИВА ПРОБЛЕМА

Ми займаємося різним у нашому громадському життю. У тому є самозрозумілі й життєво конечні справи, але є й такі, що без їхнього порушування легко можна обійтися. Останньо, на сторінках нашої преси заторкнено знову проблему, яка була, є і назавжди залишиться на першому місці, а від якої ми тікаємо, або яку зі шкодою для всіх нас забуваємо. Цією проблемою є раціональне і доцільне розселення наших людей і груп по різних країнах світу, забезпечення співпраці між громадами в поодиноких країнах і несення допомоги там, де вона потрібна, щоб до максимум використати існуючі об'єктивні й наші можливості. Це жива проблема, що стосується живих людей і громад, їхніх справжніх потреб, проблема, від розв'язки якої залежить дуже багато.

Приводом до відновлення дискусії на ці теми були вістки про занепад організаційного життя й поважні небезпеки для нашого групово - національного існування на терені Бразилії. Хоча ми маємо орган, призначений спеціяльно для цих справ, тобто СКВУ і його Секретаріят, одначе добре сталося, що незалежно від нього почалася публічна дискусія на цю тему. Так само нічого злого не можна бачити й в тому, що приватні діячі, заінтересовані тими справами, роблять заходи, щоб розв'язати цю проблему. Проблема бо дуже широка, і тому до її обговорення, а потім розв'язки треба притягнути якнайширші кола.

Говориться про „майбутнє еміґрації". На самому початку треба уточнити, що поволі ми перестаємо бути еміґрацією в країнах нашого перебування, коли цю назву з повним правом треба стосувати до старшого покоління, до тих, що прибули дозрілими людьми, то їхні діти, а ще більше, діти їхніх дітей іміґрантами себе не почувають і такими вони не є. Бо вони родилися і вросли в дані нові суспільності, де вони живуть, працюють та творять. Тим більше, коли йдеться про такі суспільності, як в Америках, чи в Австралії, де „всі є іміґрантами", або їхніми нащадками. Серед них ще живі традиції країни походження їхніх батьків, але серед деяких з них довга відстань часу слабо позначується на живучости з нею зв'язків.

Про еміґрації звикли говорити, що питання їхньої асиміляції, затрати їхнього національного характеру — це питання часу. Історія і життьовий досвід у більшості випадків дотепер потверджують це. Але є вийнятки й то не поодинокі. А коли є хоч би один вийняток, тоді правило перестає бути правилом. Шукаючи за вийнятками, ми здебільшого вказуємо на жидів. Та жиди не одинокі, що зберегли свою духово - культурну особовість протягом тисячоліть, бо зберігають її в більшій чи меншій мірі і інші, наприклад, вірмени, греки, ірляндці, на азійському континенті й островах китайці. В Індії живе й триває, як окрема етно - духова релігійна група парси, яка не тільки зберегла свою окремішність і ідентичність, але хоча чисельно дуже мала (біля сто тисяч на більше як п'ятсот мільйонів індійців) відіграє пропорційно величезну, неспівмірну до свого числа, творчу ролю в країні. Всі ці групи перетривали в часах, коли вони були піддані найтяжчим асиміляційним заходам, коли зберігати свою особовість значило виставляти себе на невигоди й переслідування. Як же буде тепер і в майбутньому, коли переслідувань узагалі немає, а навпаки, і в науці і житті уконституювалися зовсім інші, протилежні принципи. Принципи пошани до кожної культури навіть найменшої групи, чи племени, зрозуміння і визнання їх як єдиних і неповторних людських здобутків, без яких ціле людство було б убогіше й неповне. Принцип суверенности нації і національної культури перестав або перестає бути теоретичним постулятом, а стає щораз то більше вугольним каменем нової дійсности. Один за одним державні режими й суспільства не лише не вважають своєю ціллю і не намагаються асимілювати національно - культурні меншости у своєму лоні, але навпаки, створюють умови для їхнього збереження й розквіту. В протилежності до колоніяльної доби цивілізувати відсталі народи сьогодні це не приглушувати їхні традиції й здобутки, але навпаки на їхньому тлі збуджувати нові потреби й витворювати нові вищі, питомі їм форми.

Це краще, як щонебудь інше, показує відсталість варварського підходу большевицької Москви до тих найосновніших життьових питань. Нівелювати й нищити національні культури й національні особливості, „зливати мови", прямувати до „злиття націй" служить тільки оправданням для імперіялістичних практик і русифікації поневолених народів. Прагнення націй бути собою, бути творцем нових, інших від других цінностей, бути суверенним, а не знаряддям у руках інших, тим часом сильніших, є основною базою і пружиною людського поступу.

Самозрозуміло, що ця духова атмосфера сучасности сприяє збереженню і розвиткові культурних меншин у різних країнах світу, які відірвані від свого матірнього пня намагаються втримувати з ним контакт. Це завжди повинно бути перед очима, коли говоримо про наші дальші завдання, про наші пляни і можливості. З вийнятком Африки українці є в чималій масі на всіх інших континентах. Мабуть, найстаршим нашим поселенням поза Україною є колонії в Азії, Сірий і Зелений Клин. Колись національно міцні динамічні, в добі упадку царату й революції, вони проявили виразні національно - державні прагнення, сьогодні про них щораз менше чується. Русифікація, терор компартії, чистки й переслідування мають свої наслідки; одначе, з повним правом можна думати, що колонії ті повністю свого українського характеру не затратили й у відповідних умовах та при відповідних заходах, вони його виявлять. Ще інше наше раннє поселення на терені теперішньої Югославії, не зважаючи на важкі умови, триває й навіть поволі підноситься. У Польщі, Чехо - Словаччині, в меншій мірі Румунії українські меншини є автохтонами на окраїнах наших етнографічних земель.

В інших країнах світу наше поселення дуже різне віком. Добігає йому сто років в ЗСА, Канаді, Бразилії, Арґентині, півстоліття в Параґваї, в Австралії щойно після Другої світової війни прибули українські поселенці у більшій масі. Як уже згадано, приводом до останньої нашої дискусії в цій справі були інформації про занепад нашого життя в Бразилії і загрози, яка впоряд із цим фактом назріває.

В дискусії цих питань ми дуже наполегливо мусимо триматися дійсного стану речей. Бо тільки тоді всякі пляни можуть бути зреалізовані, коли вони побудовані на дійсності, та коли вони враховують життьові потреби й можливості. Українська громада в Бразилії є так, як ми всі в світі, частиною української спільноти, розкиненої по різних країнах і континентах, а з другого боку — дуже цупко духово зв'язана, хоча територіяльно дуже віддалена, частина українського народу. Доля й перспективи української громади в Бразилії в немалій мірі відбивають долю й перспективи української цілости в світі. Одночасно з тим в кожній країні крім загальних даних, характеристичних для нас усіх у світі, є ще місцеві особливості. Без узгляднення тих особливостей поодиноких країн загальний плян був би неповний і нереальний.

Так само до нереальних висновків довела б дискусія, коли б не узгляднити тих усіх різнородностей, що під кожним оглядом виникли внутрі наших груп. Різні професії, різні життьові здобутки, різні пляни й аспірації поодиноких організацій, товариств, навіть родин і осіб, а в першу чергу наміри наших Церков і їхніх ієрархій — усе це складається на життьову цілість, яку треба узгляднити, якщо ми хочемо плянувати й будувати на твердих основах.

ГОЛОСИ МОЛОДІ

Торонто (ВЛ). — Так склалося, що в дві, одна за одною, неділі в березні ц. р. відбулися в Торонті, в Інституті св. Володимира, два цікаві панелі на громадські теми: Перший панель, 24 березня, на тему „Українська культура в Канаді в наступних десяти роках" заходами Організації університетських градуантів, а другий панель, 31 березня, заходами Дискусійного Клюбу при Суспільній Службі на тему „Українська суспільно - громадська праця очима молоді".

У складі панелю на тему української культури в Канаді в наступних 10 роках були тільки два панелісти: д-р Богдан Стебельський і молодий адвокат Андрій Семотюк. Третій панеліст, ред. Левко Коссар, не міг на панель прибути. Модератором панелю була Ліда Палій. Д-р Стебельський узасаднив свою доповідь на резолюціях Світового З'їзду для справ культури, що відбувся 1-го листопада м. р. в рамках II Світового Конгресу Вільних Українців (СКВУ) в Торонті. Прочитані ним резолюції згаданого З'їзду і коментарі до них були, можна сказати, офіційною проєкцією розвитку української культури у Канаді в майбутнє. Другий панеліст А. Семотюк обговорив у своїй доповіді болячки української культури в чужому оточенні, які неґативно впливають на її дальший розвиток. І так, спираючись на канадській статистиці, він зазначив в першу чергу факт занепаду української мови як розговірної серед української молоді в Канаді. Далі, вказав на розбіжність між словом і ділом у старшого громадянства, яке щораз більше толерує, а то й само вживає англійську мову в родинному житті і не бере вже численної участи в політичних демонстраціях, маніфестаціях і національних святкуваннях, до участи в яких заохочує молодь. Він вказав, також на фактори, що сприяють мовній і національній асиміляції молодого покоління, наприклад, чужа школа, засоби комунікації (радіо, а зокрема телевізія, якій діти і молодь присвячують надто багато часу), розсіяння українців на великих просторах чужого оточення і час, який працює на нашу некористь.

Після панелю розгорнулася жива дискусія, в якій забирали слово старші і молодь. Молоді дискутанти критикували старших за партійні поділи, за недопускання молоді до голосу в громадських справах, вимовним доказом чого вважають II Конґрес СКВУ, за невизнавання старшими молодих мистецьких талантів і т. п. Панель закінчився свобідними розмовами за кавою і тістечками.

Другий панель, на тему „Українська суспільно - громадська праця очима молоді" мав у своєму складі 5 панелістів молодшої ґенерації, вихованої та едукованої вже в Канаді. Це були: Микола Липовецький як модератор і доповідачі: Андрій Бандера, Оля Купровська, Микола Мороз і Марта Горбань. Програму вечора відкрив голова Дискусійного Клюбу при Суспільній Службі інж. Василь Вацик.

Панеліст Микола Мороз не передбачує великих змін у „статус кво" української культури в Канаді в найближчих десяти роках, не зважаючи на те, що мова буде, ймовірно, далі занепадати. Некорисні перспективи він бачить з причини відходу старших діячів від громадської праці з огляду на вік і з причини щораз більше опортуністичного наставлення. Тому, на його думку, особливо треба дбати про відповідний вишкіл молоді. Для цього треба підвищити професійний стан вчителів і рівень підручників в українських школах. Треба також обов'язково притягнути назад до громадської праці свідоме своєї українськости середнє професійне покоління, яке тепер, з різних причин, не бере участи в громадській праці. Важливе також витворити серед молоді дух єдности.

Андрій Бандера говорив про політичний сектор українського життя. Він у своїй доповіді вказав на те, що 50-ті і 60-ті роки надій на збройну інтервенцію і роки підготови до збройного визволення України вже проминули. Наша сучасна молодь відчужилася від політичного життя. Причини: догматизм партійних ідеологій, в яких є одна й та сама ціль, а різниці головно основуються на давніх непорозуміннях. У нас немає позитивного підходу до політичного об'єднання. Перспектива партійних ідеологій спрямована до минулого. Рівень наших політичних заяв та закликів — примітивний. Треба змінити зміст і стиль праці наших політичних організацій. Молодь має кращу базу для політичної праці, бо вона вихована і кінчила студії тут, на місці, в Канаді чи Америці. Молоді не можна давати готові форми політики, молодь любить експериментувати і треба дати їй право навіть на помилки. Молодь — ідеалістична. Молодь робила демонстрації, молодь підняла справу Мороза. Політичні групи мусять усвідомити собі, що змі-

(Закінчення на стор. 3-ій)

ГОЛОС ЧИТАЧІВ

ПРО „ЛЕГКОДУШНІ ЗАКИДИ"

У „Свободі" ч. 62 з 2-го квітня ц. р. надруковано листа п. А. К. „Чи допише людина".

З добре уарґументованою відповіддю на цей лист виступив відомий журналіст Іван Кедрин у „Свободі" з 9 квітня ц. р., у статті „Легкодушні закиди". Цілком погоджуюсь з думкою ред. І. Кедрина, що говорити про консолідацію, себто про згоду у вільній українській громаді, треба так, щоб „не роз'ятрювати відносин, не вносити нових моментів внутрішньої сварні".

Та все ж, щоб уникнути непорозумінь і дезінформації, виникла потреба внести додаткові поправки у деякі твердження п. А. К.

Пан А. К., як монархіст, повинен би знати, що при монархічному устрої, в династичній родині при смерті монарха, влада переходить безпосередньо від батька до сина. Закидаючи „соціялістичну династичність" президентові УНР М. Лівицькому, він вирішив „забути", що після смерти б. п. президента УНР Андрія Лівицького, пост Президента УНР займав дуже довгий протяг часу б. п. д-р Ст. Витвицький (що, до речі, також був членом радше консервативного УНДО, а не соціялістом).

Про „династії" ж гетьманів і „монархічність" гетьманського устрою в Україні можуть говорити люди мало обізнані з історією нашого народу, або ідеологічно засліплені. Відомо ж бо кожному учневі середньої школи, що на протязі всього періоду історії України гетьманської доби, не було випадку, коли „трон" гетьмана переходив автоматично від батька до сина. Майже всіх гетьманів вибирало українське козацтво на своїх радах. Отже, будувати монархічно-династичну ідеологію на історичних традиціях Гетьманщини — зовсім безпідставно. Та й останній гетьман Павло Скоропадський був, здається, виборним.

Пан А. К., уважаючи себе знавцем організаційної структури Українського Вільного Козацтва, інформує український загал, що ген. Павло Шандрук „очолює щораз то більше популярний рух Українського Вільного Козацтва". Як довголітній член УВК, я мушу спростувати це твердження. Генерал Павло Шандрук має гонорове звання почесного військового отамана УВК. Очолює ж УВК, адмініструє і здійснює загальне керівництво, обраний Великою Козацькою Радою, військовий отаман УВК ген. хор. УВК Антін Кущинський.

Володимир Шостак
Отаман Станиці УВК ч. 14
Ню Йорк

А. ШТЕФАН

Монс. АВГУСТИН ВОЛОШИН

У 100-РІЧЧЯ НАРОДИН БАТЬКА КАРПАТО-УКРАЇНСЬКОГО ВІДРОДЖЕННЯ.

14

Президент Волошин не хотів жити під комуністичним режимом, та спочатку плянував виїхати з Праги. Але деякі впливові його чеські знайомі перш за все родина чеської жінки племінника през. Волошина, як також і деякі закарпатці, які мали зв'язки з чеським підземеллям, запевняли, що совєтська окупація Праги буде тривати коротко і його небаром перебере цивільна чехословацька влада — мабуть більше ліва, як перед війною — але своя.

Автор кількакратно говорив із Президентом на тему виїзду до Німеччини, але вже в останніх днях березня, Президент твердо рішив, що залишиться в Празі. Одна з тих розмов, біля 20 березня, виглядала (переказ недослівний):

Штефан: Отче Президенте, готуйтеся на виїзд до Німеччини.

Волошин: Я залишаюся в Празі. Мабуть, ти бачив того високого пана, з яким я перше говорив на дворі. Це чеський статкар (середній землевласник). Він запросив мене на свою фарму перебути там так довго аж доки не повернеться нормальний порядок у Празі.

Штефан: Не думаю, що це місце може бути справжнім захистом. Чеська поліція знайде і видасть Вас.

Радіовисильна чеського радіо в Лондоні з кінцем серпня 1944 р. передала „Інструкції президента Бенеша про переворот і покарання коляборантів і зрадників". Бенеш радить, щоб головних зрадників зліквідувати „бурею народу" або військом, тобто партизанами, без процесів і без суду. Осіб, які були заанґажовані яким-будь способом в режимі Гаха або Тіса, мають судити народними судами. А, що члени нашої влади були заанґажовані в режимі Гаха, отже з цього слідувало, що вони будуть арештовані й суджені. Але це лиш теорія, дійсним паном буде НКВД. Вони вже мають нас в евіденції. Чи часом п. Гуменюк з Києва не фотографував Вас о. Президенте?

Волошин: Так, щось двічі.

Штефан: Гуменюк, це прибране прізвище. Він представляє себе ворогом комунізму, дістав дозвіл перебувати в Празі і записати свою дочку до української гімназії. В дійсності він є агентом НКВД і, здається, має спідкувати за нами. Він фотографував Перевузника, Клочурака і мене кількакратно. Це тільки доказ, що ми мусимо виїхати.

Кілька днів перед тим, коли Червона Армія зайняла Братіславу (4 квітня), колишній прем'єр Юліян Ревай приїхав до Праги. Автор відразу попросив його, щоб він попробував переконати президента Волошина, щоб виїхав до Німеччини. Відвідини відбулися відразу і при розмові Ревай і Штефан переказали деякі чутки про Червону Армію і НКВД, та повторивши арґументи попередньої розмови, просили Президента, щоб він змінив своє рішення та погодився на виїзд із Праги.

Волошин: Не можу й не хочу виїхати.

Ревай: НКВД може своїми різними методами, головно наркотиками та іньєкціями зламати Вашу волю, душевну силу та характер і вимогти від вас, о. Президенте, таку заяву, що буде на шкоду Карпатській Україні та українській справі і Вас скомпромітує.

Волошин: Того вони не зможуть зробити! Можуть мене й забити, але я не піддамся їхній волі!

Штефан: У „Великій Сталінській Чистці" в рр. 1935-38 мільйони заарештованих НКВД-ам давали такі заяви, які НКВД хотів, і признавались до таких „злочинів", про які вперше чули в кімнаті слідчого.

Волошин: То напевно були молоді люди. Старого чоловіка можна вбити дуже легко, але його волю зламати не можна.

Ревай: Отче Президенте, просимо Вас, не залишайтеся в Празі! Ми Вам допоможемо випровадитися.

Однією з причин, що Президент відмовлявся виїхати з Праги була правдоподібно й та, що в нього були старші сестри, Олена мала тоді 72 і Ольга 69 років. Усе ж це тільки здогад автора, президент на це не покликувався.

Востаннє автор говорив з Президентом 20 квітня пополудні і знову запропонував йому вагон, тим більше, що в поїзді було ще доволі місця. Президент і тоді відмовився та побажав транспортові гімназії щасливого виходу з червоної „демократії". Висловивши надію, що всі наші дороги зійдуться в Америці, подав адреси його деяких знайомих у ЗСА.

Аналізуючи арґументи президента Волошина, можна ствердити тільки одну сприятливу логічну причину: Якщо Божа воля, щоб він умер смертю мученика, він прийме це без нарікань. Тисячі молодших від нього втратили життя за Карпатську Україну, і він не хоче бути виїмком.

Від осіб, які бачили арешти президента Волошина від особи, яка бачила його смерть, та від осіб, які пізнали большевицькі тортури у військовій в'язниці Лефорт в Москві, маємо інформації про останні його дні.

Волошина двічі заарештовано. В книжці: Н. Синевирський (дійсне ім'я автора: Іван Мондич з околиць Хусту) СМЕРШ" (Смерть шпіонам), Год в стране (=табір, лягер) врага. „Грани". Журнал литературы. Специяльний випуск, ноябрь 1948. Горачек, Мюнхергоф, Кассел, стор. 94-95, автор описує лише один арешт, і так, якби це був перший, хоча в дійсності це був другий арешт, тільки помиляється в даті.

Вперше президента Волошина заарештовано 11-го травня у п'ятницю. Тоді привезли його до Українського Вільного Університету, де в присутності проф. І. Панькевича вислухали його і забрали ключі та архів його ректорської канцелярії. Опісля дали йому „бумажку", що він вільний, та відвезли його додому. Под Ліпками 11.

Під двері Українського Вільного Університету поставлено большевицьку військову сторожу і туди заходили тільки большевицькі офіцери. *(Продовження буде)*

10-ий Відділ ОДВУ в Ню Йорку відбув Загальні Збори

В неділю, 31 березня 1974 року о год. 11:30 перед полуднем підбулися Загальні Збори 10-го Відділу ОДВУ в Ню Йорку. Зборами проводила президія в складі: д-р Р. Клюфас предсідник, проф. С. Стецик секретар. М. Андрейко відчитав протокол з попередніх загальних зборів. На пропозицію І. Яремчука, протокол прийнято, як був відчитаний. Вичерпний звіт з діяльности здав голова Р. Крупка, про фінанси звітував П. Кіра, про шкільні справи проф. С. Стецик, про організаційні С. Селешко. В дискусії над звітами займали слово, О. Е. Новицький, С. Селешко, д-р Р. Клюфас, І. Вергун, І. Яцишин. За Контрольну комісію звітував проф. С. Стецик, та дав внесок на уділення абсолюторії уступаючій управі. По уділенню абсолюторії, вибрано нову управу в такому складі: Р. Крупка — голова, О. Є. Новицький і І. Яремчук — місто голови, М. Андрейко — секретар, П. Кіра — фін. референт, д-р Р. Клюфас, І. Яцишин, С. Селешко, І. Вергун — члени. Контрольна комісія: проф. С. Стецик — голова, рад. Лев Вербинець і С. Селешко — члени. Голова подякував за чисельну участь та закрив збори.

Роман Крупка

Відбулась республіканська нарада молодих літераторів

Київ. — „Літературна Україна" з 12 квітня принесла ширшу інформацію про „республіканську нараду молодих літераторів" з повним текстом доповіді секретаря правління Спілки Письменників України В. П. Козаченка: „Вчитися у життя, творити для народу". Крім Козаченка, на нарадах ще промовляли Б. С. Буряк: „Про актуальні завдання критики в світлі постанови ЦК КПРС про літературно-художню критику" та М. З. Шамота про „Гуманізм у літературі соціялістичного реалізму". Наради тривали три дні і в них взяли участь майже 150 молодих прозаїків, поетів, драматургів з усіх областей України.

Появилася книга Ярослава Пеленського...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ську історію. Зокрема широко проаналізовано в книзі московську релігійну теорію боротьби двох світів: православ'я і мусулманства.

Книга проф. Пеленського це — перша праця у науковій літературі про застосування теорії раннього московського імперіялізму для обґрунтування анексії територій неросійських народів. Завоювання Казанського Ханства було першим важливим етапом з експансії Москви поза етнічні російські території. Праця проф. Я. Пеленського має ревізіоністичний характер і пропонує читачеві цілу низку нових інтерпретаційних джерел, а також ряд нових гіпотез і концепцій.

***

Професор Я. Пеленський отримав перший докторат в Мюнхенському університеті (Ludwig-Maximilian Uniwersitat) у 1957 р. оборонивши дисертацію на тему „Українська національна думка в світлі творів М. Грушевського і В. Липинського". Він отримав другий докторат з Колюмбійського університету (1968), написавши дисертацію на тему „Московські імперіяльні претенсії до Казанського Ханства: Студія про виникнення імперіяльної ідеології", а також диплом Російського інституту того ж університету (дипломна праця: „Українська радянська історіографія після Другої світової війни", 1964).

Проф. Я. Пеленський працю викладача почав в Кінгс коледж (Вилкс Берри, Па.) (1958-1961). Він викладав російську і східньоевропейську історію в Амерікен юніверситі (Вашингтон, Д. К.) Айова, де від 1971 р. він є звичайним професором російської і східньоевропейської історії. Між іншими, він провадив тут також семінар і кольоквіюм для докторантів про національні проблеми в СССР.

У 1970-71 академічному році і в першому семестрі 1971-72 рр. проф. Пеленський відбув науково-дослідчу поїздку до СССР в рамках офіційної наукової виміни між American Council of Learned Societies і Академією Наук СССР, спонзорованої International Research and Exchanges Board, отримавши Fulbright-Hays наукову стипендію і дослідницьку професуру свого університету, а також поїхав до Польщі в рамках виміни між International Research and Exchanges Board і Польським міністерством Науки і Вищої Освіти на стипендії American Council of Learned Societies.

Під час свого півторарічного побуту в СССР і в Польщі він провадив досліди над російсько-татарськими взаєминами, вислідн яких були опубліковані у вищезгаданій книзі, а також над темою „Боротьба Москви з польсько-литовською державою о землі давньої Руси (1450-1582)", якою він й досі займається. Проф. Пеленський виголосив доповіді про ідеологічні обоснування казанського завоювання Москвою в Інституті історії (Сектор феодалізму) АН СССР в Москві (жовтень 1970), в Інституті історії АН СССР в Ленінграді (лютий 1971) і в Інституті історії Польської Академії Наук у Варшаві (червень 1971). Він також виступав з цією доповіддю в Німеччині в Інститутах східньоевропейської історії в університетах Тюбінґен і Кельн восени 1971 року. Проф. Пеленський виголосив реферати про боротьбу Москви з польсько-литовською державою за староруські землі в Інституті слов'янознавства АН СССР в Москві (грудень 1970), в Інституті історії Академії Наук УССР в Києві (грудень 1970) і в Інституті історії Варшавського університету (листопад 1971). Проф. Я. Пеленський був першим західнім науковцем, який відвідав Львів в рамках офіційної наукової виміни (січень 1971). Влітї 1973 р. проф. Пеленський знову був на науковій виміні в Польщі і продовжував свої досліди над російсько-польсько-українськими взаєминами.

Проф. Пеленський виступав з доповідями на багатьох наукових імпрезах. З української тематики останньо він виголосив доповіді на такі теми: „Наукові досліди в Україні" Конвенція American Association for the Advancement of Slavic Studies, в Далас, Тексас, березень 1972), „Роля гайдамаків в занепаді Польщі" (87 Конвенція American Historical Association, в Ню Орлінс, Ла., грудень, 1972), „Інкорпорація українських земель давньої Руси до Польщі (1569) (Супільно-матеріяльний інтерес чи ідеологія — Нове насвітлення проблеми)„ реферат на VII Ліжнародному Конґресі Славістів у Варшаві (серпень, 1973), видрукуваний в American Contributions to the Seventh International Congress of Slavists (Warsaw, August 21-27, 1973), vol. III: History (Mouton,), 1973, pp. 19-52 і був коментатором на сесії „Хмельницький в польських, українських, єврейських і тюркських джерелах" (VI Конвенція American Association for the Advancement of Slavic Studies, квітень, 1973).

На академічний рік 1974-75 проф. Пеленський отримав наукову стипендію Айова університету і стипендію Українського Наукового Інституту Гарвардського університету для дослідів над українською історією Литовсько-руської держави.

СЕНАТОР ПРОКСМАЄР ВИМАГАЄ ЛІКВІДАЦІЇ 16 ФЕФЕРАЛЬНИХ АГЕНЦІЙ

Вашинґтон. — Демократичний сенатор Вілліям Проксмаєр із Вісконсину висунув вимогу, щоб 16 федеральних аґенцій були цілком зліквідовані, бо, на думку Проксмаєра, вони „пережили свою придатність", або не виконують задовільно призначених їм функцій. Між аґенціями, які Проксмаєр пропонує зліквідувати, є Міжстейтова Торговельна Комісія, Управління для справ малих бизнесів і Служба для покликання до війська.

В Ню Йорку відбудеться концерт учнів УМІ

Ню Йорк. — В суботу, 20-го квітня ц.р. о годині 5-й по полудні в залі Українського Інституту Америки (2 Схід 79-та вулиця в Ню Йорку) відбудеться концерт учнів Відділів Українського Музичного Інституту Америки. Участь беруть: Відділи Ню Йорк, Нюарк, Філядельфія, Ірвінгтон. Кляси фортепяну: М. Байлової, Т. Богданської, Д. Каранович, Г. Клим, Г. Мирошниченко, Ю. Оранського, К. Чічки-Андрієнко; кляси скрипки: Р. Венке. Участь в концерті беруть: Мотря Бойко, Роман Вукачевський, Роман Ворох, Орест Гарасимчук, Арета Гарасимчук, Надя Гнат, Маріяна Гурин, Ліда Думич, Ігор Ільницький, Мотря Ільницька, Андрій Кмета, Ірена Коцка, Марта Мачай, Юля Монастирська, Ліда Семанишин, Роксоляна Телепко, Христина Терлецька, Зірка Ткач, Христина Чижович, Віра Шевченко, Наталя Шевченко, Надя Яворська, Володимир Яремчук.

ГОЛОСИ МОЛОДІ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ни в їхній політиці конечні і що в ті зміни треба включити також молодь. Потрібна консолідація всіх політичних груп. Процес діялогу поміж групами мусить почати молодь. Буває, що молодь так же само догматична як старші, але вона мусить від тієї традиції відійти.

Оля Купровська у своїй доповіді про діяльність студентських організацій, а зокрема про діяльність Союзу Українського Студентства Канади (СУСК). Маємо в Канаді кілька студентських організацій: СУСК, Цесус, Обнова, „Каменярі", „Іларіон". СУСК об'єднує приблизно 3.000 студентів, але це мало. У Східній Канаді СУСК об'єднує здебільшого тих студентів, які вже передтим були членами організацій молоді, а треба СУСК-ові об'єднати всіх, без вийнятку, студентів українського роду. З ширших акцій, щов в останньому часі СУСК, доповідачка згадала, між іншими, недавню акцію за допущення етнічних мов, в тому й української мови, до радіових і телевізійних передач СіБіСі та акцію за звільнення Валентина Мороза й інших політичних в'язнів Совєтського Союзу. СУСК не тільки сам веде, а й мобілізує інші організації молоді до участи в тих акціях.

Марта Горбань з'ясувала стан виховних організацій молоді у Канаді головно на основі власної праці в Пласті. Перспективи на майбутнє, на її думку, загрожені тим, що ці організації не зростають щодо членства пропорційно до зросту українського населення в Канаді, а може навіть маліють. Розговірна мова молоді, що належить до цих організацій, неукраїнська. Батьки повинні давати молоді добрий приклад національної обов'язковости, що не завжди має місце. В деяких організаціях провід вимагає від молоді надто багато, а в деяких замало. Деякі організації молоді перемінюються в чисто розвагові клюби і на тому зосереджують свою діяльність, зберігаючи тільки український фольклор.

Дискусія після панелю була жива і суперечлива. Брали в ній участь і старші і молодь. Такі дискусійні панелі з участю молоді корисні і потрібні, шкода тільки, що майже зовсім не бувають на них і не прислухаються голосам молоді провідні наші політики, ба навіть і місцева преса. (вл)

Собор Помісної УКЦеркви — чергове завдання

Під час мирянських зборів, що відбулись 3 березня 1974 р., заходами Відділу Товариства за Патріяльхальний Устрій УКЦеркви в Ню Йорку, в Українському Народному Домі, було наголошено питання відбуття Собору Помісної УКЦеркви, як чергове і невідкличення завдання. На зборах обговорено ситуацію нашої Церкви. Аналітичну доповідь про стан і розвиток УКЦеркви, виголосив один з основоположників мирянського руху ред. Василь Качмар. Він на вступі сказав, що його завданням є представити проглядно-виразний і ясний образ того, що Патріях Помісної УКЦеркви, Блаженніший Кир Иосиф I довершив на протязі короткого часу проти сил пекла і проти сил світу для нашої Церкви і народу. Доповідач навів знаменні слова Иосифа Гірняка, які він був висловив під час величавого банкету на пашану Іх Блаженства Кир Йосифа в Ню Йорку 1973 р., дякуючи Блаженнішому за те, що своєю появою, побутом і працею тут серед нас, уможливив нам молитись українською мовою.

В. Качмар провів ретроспективну аналізу ситуації нашої Церкви до приїзду Митрополита Києво-Галицького, Кир Йосифа, вказуючи на тодішний стан, де наша Церква поволі, але послідовно англійщилась, розпливалась у чужому морі і крок за кроком уподібнювалась до латинської, незалежно від того, що в цей час назначали нам нових екзархів, епископів, чи митрополитів. Зворотньою тачкою у розвитку нашої Церкви є поява серед нас Ісповідника Віри, довголітнього В'язня, Митрополита Києво-Галицького, Кир Йосифа. Ми є безпосередніми свідками, що на протязі одного десятиріччя зробив Блаженніший Кир Йосиф. Оснував Український Католицький Університет, воздвигнув храм Святої Софії, прямо воскресив, історичного значення церкву святих Сергія і Вакха у Римі, був тим, що видвигнув на форумі Вселенського Собору Ватиканського II ідею створення патріярхату для УКЦеркви, звідки взяв свій початок мирянський рух за патріярхат, що згодом оформився у Т-во за патріярхальний Устрій УКЦеркви, відбув шість синодів УКЦеркви, що стали історичними актами в розвидку нашої Церкви. Це тільки важливіші ділянки, ще не цілком неоціненої праці, яку провів Блаженніший Кир Йосиф.

Доповідач довше зупинився над відбуттям УІ Синоду УКЦекви, а зокрема підкреслив схвалення Конституції нашої Церкви, що має основне й вирішальне значення. В світлі цих всіх подій, і зокрема останнього Синоду, нам треба ще більше працювати і зробити все можливе, щоби закріпити за нашою Церквою патріярхальний устрій. Після доповіді відбулась оживлена дискусія в якій взяли участь мгр. Ева Піддубчишин, д-р М. Клячко, о. крилошанин Ярослав Шуст, ред. І. Дурбак, Г. Яремчук, С. Гробельський, пан Щур, М. Галів й інші.

Керуючий зборами голова Ради Мирян д-р Роман Осінчук привітав присутнього о. крилошанина Ярослава Шуста з його 70 літтям від дня народження, а присутні заспівали многолітствіє.

В дискусії між іншим порушено було проблему молоді. З одної сторони були дорікання,що молоді немає між нами. Вони недавно були дуже активними. З другої сторони висували, що ми не вміємо молодь заохотити, піддержати їх, дати їм слово голосу, ми радше її самі відпихаємо. Деякі дискутанти підкреслювали, що в загальному немає належного зацікавлення серед нашої громади церковними питаннями. Інформували в якій цілі приїжджав секретар Східньої Конгрегації архиепископ Бріні. Йому йшлось про те, щоби перешкодити відбути УІ Синод. Згадувано книжку, що появилась в Італії „Утопія Папи Івана" в якій є висвітлені закуліси приїзду Блаженішого. Також названо другу книжку, що появилась німецькою мовою під назвою „ Куди провадить Ватикан", автором якої є Райнгард Раффальт.

Відмічено й наголошено, що під сучасну пору ми повинні всі ще більше працювати, щоби приготовитись до відбуття Собору Помісної УКЦеркви. До речі Собор передбачений в прийнятому статуті на УІ Синоді. Вже почався Ювілейний Святий Рік і найкращим відзначенням з нашого боку є власне відбуття Собору Помісної УКЦеркви в тому часі. Для того ми повинні присвятити всю увагу і зусилля. Підкреслювано, що вкладена праця мирян принесла певні плоди.

Заключне слово мав доповідач В. Качмар, який дав відповідь на деякі порушені в дискусії питання та підкреслив потребу відбуття Собору. Голова Відділу Т-ва за Патріярхальнний Устрій УК-Церкви в Ню Йорку мгр. Ярослав Щербанюк вияснив чому Т-во не робило святочного відзначення народин ІБлаженнішого Кир Иосифа. Таке відзначення зробив хор ім. Митрополита Андрея Шептицького, і не було доцільним робити ще одне свято. Крім цього він подав загальне звідомлення зі збірки на „дар любви" Блаженнішому і що гроші вже переслано до Риму. Д-р Роман Осінчук, який провадив зборами, подякував доповідачеві й учасникам за участь.

Микола Галів

БОФФАЛО і ОКОЛИЦЯ!

В неділю, 28-го квітня 1974 року
о год. 8-ій вечором
в шкільній авдиторії
при 995 Фільмор Авеню в Боффало, Н. И.
— відбудуться —

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ
Окружного Комітету Відділів УНС
в БОФФАЛО

в яких повинні взяти участь члени Окружної Управи та Урядовці і конвенційні Делеґати наступних Відділів:
40, 60, 87, 127, 149, 299, 304, 351, 360 і 363

НА ПОРЯДКУ НАРАД:
1. Звіти з діяльности Окружної Управи;
2. Вибори Окружної Управи;
3. Доповіді;
4. Плян праці на 1974 рік.

У Зборах візьмуть участь:
ЙОСИП ЛИСОГІР, головний предсідник УНС і ВАСИЛЬ ОРТХОВСЬКИЙ, обласний організатор
До участи в Зборах запрошені також члени УНСоюзу та ширше Громадянство.

А. Кобрин, гол. М. Гаравус, секр.

Небуденне свято в Лос Анджелес

На світлині (зліва): д-р А. Вусик, бувший голова УКО, за стараннями якого громада придбала Укр. Народний Дім 1958 р., мґр О. Веселий, діючий голова УКО, держить в руках горіючий акт морґеджу; по середині Я. Тростянецький керівник свята.

Кожна українська організація чи церква є горда, коли може ущасливити своїх членів власним домом, де вони мають змогу свобідно сходитися і розвивати свою корисну діяльність. До набуття, побудови чи перебудови власних церков чи народних домів допомагають в першу чергу наші братські організації, вони позичають гроші, які церкви чи організації легкими місячними ратами пізнійше сплачують.

Українська громада в Лос Анджелесі чекала довгі роки на таку щасливу днину, коли зможе ввійти до свого власного дому. Цим щасливим днем був день 15 грудня 1958 р. Тоді вперше „Свобода" в ч. 242 за 17 грудня 1958 повідомила весь український загал, що українська громада Лос Анджелесу набула свій власний, гарний Український Народний Дім.

Так, ми набули для громади величавий дім, але не було стільки готових грошей, щоб зразу сплатити його: Однак за допомогою щедрих членів Української Централі ми в кількох місяцях сплатили і короткориченцевий борг-морґедж. Одначе кіновий будинок не надавався для вимог нашого переіменованого товариства, якому ми дали назву „Осередок Української Культури", відомий опісля як Український Культурний Осередок. Дім треба перебудувати, а на перебудову грошей вже не було. Тоді ми удалися до Українського Народного Союзу, який радо згодився допомогти нам і уділив довгориченцеву позичку на догідні сплати і з низькими відсотками.

Після довгої перебудови прийшли тяжкі часи, бо організація опинилася в боргах на суму 41.433 дол. Доходів великих не було так, що члени Управи пожичали свої гроші, щоб заплатити податок. Одначе рати до УН-Союзу платили точно. Ситуація поволі кращала і ось прийшла і та щаслива днина, коли можна було скликати громаду, яка довгі роки користала з Народного Дому і проголосити, що борги сплачені.

В неділю, 31 березня 1974 р. в Українськім Народнім Домі вже зарания незвична медушня. Це приготовляються до прийняття-бенкету, який заповіджено на 4 годину по полудні. Це прийнаття-бенкет влаштовують з нагоди сплачення боргу і спалення морґеджу. Вже перед назначеною годиною зібралась численна публіка. За головним столом занимають місця священики всіх українських церков Лос Анджелесу (це вперше): крилошанин о. М. Колбуцький, о. Чайковський і о. Породько від української католицької церкви, митр. протоієрей о. С. Галик-Голутяк від української свято-андріївської і настоятель о. Ю. Почeнюк від української свято-Володимирської православних церков та пастор україн. євангелицької церкви, з своїми наніматками. Дальше запрошено до головного стола колишніх голов Української Централі, і Українського Культурного Осередку: адвоката Малицького з дружиною, інж. Л. Романюка, інж. В. Сіяка з дружиною, проф. В. Гаєвського з дружиною, д-ра А. Вусика з дружиною, а посередині діючий голова УКО мгр, О. Веселий з дружиною. Запрошено теж довголітнього скарбника УКО А. Муця з дружиною, інж, Ю. Куриленка з дружиною який виготовляв пляни перебудови УНДому, маєстра В. Божика і Ю. Вибачинського з дружиною.

Свято відкрив діючий голова УКО мґр О. Веселий, привітавши духовних отців, бувших голов товариства та присутніх гостей. Постанням з місць і однохвилинною мовчанкою вшановано пам'ять померлих голов організації, фундаторів і членів. В своїй програмовій промові О. Веселий вказав на велике значіння цього дня для нашої громади і згадав коротко історію тих складних обставин в яких довелося провадити організацію, аж до завершення цим небуденним святом.

Опісля приступлено до вручення Пропам'ятних грамот „за довголітню жертвенну працю в українській громаді у Лос Анджелесі, зокрема в межах Українського Культурного Осередку". Першу грамоту вручено д-р А. Вусикові, бо за його головства (першого в УКО), придбано Український Народний Дім. А Муцьові за його довголітню працю як скарбникові УКО, мгр О. Веселому як довголітному голові УКО, інж. В. Сіякові за довголітнє членство в Управі і в комітеті поневолених народів, а неприсутньому М. Новакові грамоту вислано поштою. Крім цих грамот розділено ще й листи подяки: маестрові В. Божикові за звеличення з хором „Кобзар" українських національних свят, виступи з хором перед американцями і на телевізії, пані проф. Л. Куриленко-Вахнянин за акомпаніяменти на тих імпрезах, кол. голові УКО Б. Гіркови за виєднання першого дозволу на вивішення українського національного прапору на ратуші міста і численні виставки українського мистецтва серед американців, Олі Муць за довголітнє редагування „Вістей УКО" і б. редакторові І. Овечкові, О. Панченкові за довголітню працю імпрезових референтів, Н. Медведеві за зв'язки нашої установи з урядом, П. Семчишину за довголітню технічну працю, Стойкові і И. Жукові за придбання речей для УКО.

За тим відчитано письмові привіти, які наспіли від організацій. Окремо відчитали в цілості привіт Українського Народного Саюзу з найкращими побажаннями, а далі від ОбВУА, Пласт, СУМА, ТАУС, ООЧСУ, Рідної Школи, СУА, Т-ва Інженерів та від Б. Гірки.

Після відчитання привітів, наступив найголовніший акт свята: Спалення морґеджу. Під аплявс присутніх д-р А. Вусик, як перший голова УКО, доконав акт спалення морґеджу, який держав в руці довголітній і діючий голова УКО мґр, О. Веселий.

У своїй промові д-р А. Вусик вказав, як то з громадою купували Народний Дім, а тепер по довголітнім сплаченню боргів ми вільні і за словами великого національного Пророка Т. Шевченка можемо сказати, що „В своїй хаті своя правда і сила і воля". Промовляли ще інж. Л. Романюк, який згадав і бл. п. д-ра Г. Скегара, що виготовив перший статут нашої організації, диригента хорів Д. Бенка, фундаторів бл. п. Мордуєів, довголітнього голову бл. п. Ногаша і ін. Опісля коротко промовляв ще пастор української евангельської церкви, а після нього ще інж. В. Сіяк.

В мистецькій частині були три танки танцювальної групи під керівництвом пані Прокопій, сольоспів Ю. Вибачинського, при супроводі проф. Л. Куриленко-Вахнянин, терцет Полтавчанок, і деклямації Віктора Гния.

Святом керував вміло Я. Тростянецький.

В найкращім настрою і з душевним задоволенням відбула наша громада це гарне небуденне домашнє свято, а Українському Народному Союззі належить велика честь і слава.

А. Вусик

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

АНАСТАЗІЯ СКАРБИНСЬКА членка УНС, Відд. ч. 218-ий Т-ва Сокіл в Кампбелл. Померла 31. січня 1974 на 76-ому році життя. Покійна народилася 14. січня 1898 і стала членкою УНС 30.6.35. Похорон відбувся 4. лютого 1974 на цвинтарі Кальварія в Янґстовн, Огайо.
Вічна Їй Пам'ять!
Секр. Відділу

РОЗА БУБНЯК — членка УНС, Відд. ч. 236, Т-ва Вільні Козаки в Сайре, Па. Померла 17. лютого 1974 на 70-ому р. життя. Покійна народилася 14 січня 1905 р. в Дюрна, Па. і 1931 року стала членкою УНСоюзу. Похорон відбувся на укр. кат. цвинтарі в Атенс.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

КАТЕРИНА ХОМИН — членка УНС, Відд. ч. 388, Сестрицтва в Бервік, Па. Померла 9. лютого 1974 р. на 80-ому році життя. Покійна народилася 1894 р. на Україні а 1925 р. стала членкою УНСоюзу. Полишила в смутку доньку Марію. Похорон відбувся на Укр. Катол. Цвинтарі в Бервік, Па.
Вічна Їй Пам'ять!
Секр. Відділу

СЛАВЦЦА БРАЯ — членка УНС, Відд. ч. 402 Т-ва ім. Т. Шевченка в Етобікоке. Померла 18. грудня 1973 р. на 42-ому році життя. Покійна народилася в 1932 р. в Брдовец, Югославія, а стала членкою УНСоюзу в 1972 році. Полишила в смутку сина і брата в Канаді. Похорон відбувся 21. грудня 1973 р. на цвинтарі Проспект в Торонто, Онт.
Вічна Їй Пам'ять!
Секр. Відділу

ФРАНКА ҐНЕЦЬКО — членка УНС, Відд. ч. 206, Т-ва Запорозька Січ в Вунсокет, Р. Ай. Померла 9. лютого 1974 р. на 81-ому році життя. Покійна народилася в Україні 15.-го грудня 1892 р. а членкою УН Союзу стала в 1931 році. Полишила в смутку сина Петра і сестру Єлисавету. Похорон відбувся 11. лютого 1974 року на Укр. Правосл. кладовищі Св. Михаїла в Блекстоне, Масс.
Вічна Їй Пам'ять!
Секр. Відділу

ПЕТРО МАСЛЮК — член УНСоюзу, Відд. ч. 318, Т-ва Св. Ольги в Нортгамґтон, Па. Помер 4. лютого 1974 року на 86-ому р. ж. Покійний народився 20. січня 1893 в Україні і став членом УНС в 1924 р. Полишив у смутку доньки Марію і Анну та сина Русель. Похорон відбувся 7. лютого 1974 р. на цвинтарі Св. Івана в Нортгамптон, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

ПЕТРО ТЕМСИК — член УНСоюзу, Відд. ч. 63, Т-ва Січ в Форд Ситі, П. Помер 25. січня 1974 на 59-ому році життя. Покійний народився 20. травня 1913 р. в Форд Ситі П., а членом УНСоюзу став 30. січня 1960 р. Полишив у смутку Марію М. Темсик. Похорон відбувся на цвинтарі Лави Гавен в Кіттаннінґ.
Вічна Йому Пам'ять!
Мих. Туцько

ПАВЛИНА ТАРАС СМОЛІЙ - членка УНС, Відд. ч. 180, Т-ва Івана Франка в Акрон, Огайо. Померла 25. січня 1974 р. на 50-ому р. ж. Покійна народилася 8. серпня 1923 року в Бентлейвілл, Па. і стала членкою УНС в 1942 р. Полишила в смутку мужа, мати, брата, сестер і внуків. Похорон відбувся 28. січня 1974 року на цвинтарі Святого Хреста в Акрон, Огайо.
Вічна Їй Пам'ять!
Г. З. Жеребняк

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, а нашій громаді в вільному світі нового свідомого члена!

СПОРТ

ГАКІВКА

„Чорноморська Січ" — Розел Кетолік Г.К.
5:0 (0:0, 1:0, 4:0)

Елизабет, 20 березня. — Цією високою перемогою „Ч. Січ" закінчила — успішно, півфінальну серію „плей оф" Гаківкової Ліги Юньйон Кавнті і вчетверте в своїй історії закваліфікувалася до фінальної рунди гор за Чашу цих серій. Другим фіналістом „плей оф-у" вийшов сильней клюб „Айронбавнд", що в ліговому сезоні здобув звання віце-чемпіона. В звітових змаганнях, що пройшли на льодовій арені Воріванко в Елизабеті, при участі понад 400 глядачів, цим разом „Ч. Січ" заграла своїм чемпіонським стилем, завдяки якому, не втративши жодних воріт, наші гаківкарі здобули 5 „сухих" голів.

„Січовики" ввесь час тримали ініціятиву, були значно швидші і завзятіші та найголовніше ефективно стріляли по воротах господарів з усіх можливих позицій.

Все таки господарям вдалося вдержати вислід в першому періоді — 0:0. Серію голів започаткував Гудак в II-му періоді, який разом із Мушатом встановили вислід цього періоду 2:0. В III-му дальших 3 голі стрілили: Гудак з власної акції, Мушато з асисти Мельника і Кох з асист Квіна-Суровича.

Склад „Ч. Січі": Б. Смоковський, Варбадин, Д. Суровнч, І. Суровнч, Дзіман, Р. Семенюк, Є. Семенюк, Феґер Квін, Кох, Олійник, Семанишин, Гудак, Мушато, Мельник, Будний, Кузів, Лящук, Балицький, І. Смоковський. Провідники: П. Семенюк і М. Гудзій.

ВІДБИВАНКА

„Чорноморська Січ" — Лівінгстон В.К.
3:2 Сетів

Савт Ораиндж, 24 березня. — В своїх останніх змаганнях за першенство Жіночої Відбиванкової Ліги Ню Джерзі „А" дружина „Ч. Січі" — юначок осягнула в майже 3-годинній грі цю важливу перемогу, завдяки якій остаточно здобула звання віце-чемпіонок сезону 1973-74. Беручи під увагу сильну конкуренцію, що її мали наші дівчата між досвідченими клюбами ліги, здобутий почесний віце-чемпіонат треба уважати за успіх, яким ця дружина відзначила в цей спосіб Ювілей-50-річчя УСТ „Ч. Січ". В цих рішальних змаганнях під проводом менаджера Олеся Напори і тренера Олеся Поповича наші дівчата діяли рішучо й старанно, завдяки чому здобули цю „срібну" перембгу. Склад „Ч. Січі" „А": Х. Клапіщак, О. Паславська, О. Напора, Л. Напора, В. Потежна, Н. Басняк, З. Ткач, З. Стебельська, Р. Тимкевич, О. Ярош, Р. Сорочко, Х. Рудзінська.

ФУТБОЛ

„Чорноморська Січ" — „Спортфрендс" С.К. Пасейк
1:0

Вейн, 25 березня. — Були це перші змагання „Ч. Січі" за Чашу стейту Ню Джерзі в яких наші футболісти елімінували цей німецький клюб і цим самим ввійшли до чергової рунди гор за цю Чашу. Переможнього ґоля зустрічі здобув Володимир Леонів в 39-й хвилині змагань. Склад „Ч. Січі": Лісевич (Адамкевич), Донель, Касіяненко, Марущак, Вол. Каздоба, Ф. Донель, Фарміґа, Вас. Каздоба, Є. Козак, Леонів, Юрчак, Білоус. Провідники: Я. Яцук, В. Матияш і П. Смук.

О. Твардовський

Український Народний Союз
влаштовує
ДЕВ'ЯТІ КРАЙОВІ КРУГОЛЬНІ ЗМАГАННЯ
в РОЧЕСТЕРІ, Н. И.
в СУБОТУ і НЕДІЛЮ
25-го травня 1974 р.
Даблі і сінглі о год. 1-ій по пол.
26-го травня 1974 р.
год. 1-ша по пол.
Дружинні змагання
Bowling at the Olympic Bowling Hall
1300 Scottsville Rd., ROCHESTER, N.Y.
НАГОРОДИ і
БЕНКЕТ
о год. 7-ій вечора
в UKRAINIAN AMERICAN CLUB
292 Hudson Avenue
Після бенкету —
ЗАБАВА
Оркестра MELODY NIGHTS
Вступ на бенкет і забаву 10.00 дол.
Тільки на забаву — 3.00 дол.
Нагороди будуть роздані під час бенкету.
Промовцями будуть:
ЙОСИП ЛИСОГІР, гол. предс. УНС
та дост. суддя
ВОЛТЕР ПЕЛКЕЙ

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 21-го КВІТНЯ 1974 р.

ПАТЕРСОН, Н. Дж. Місячні збори Т-ва ім. Т. Шевченка — 64 Відд. о год. 2-ій по пол. у Вінярського, 482 Main Street. Проситься чл. прибути. — І. Бурний, секр.

НЕДІЛЯ, 28-го КВІТНЯ 1974 р.

ОМАГА, Небраска. Річні загальні збори Т-ва Згода 354 Відд. о год. 11-ій ранку, зараз по Сл. Божій в церковній залі при 16 Марта вул. На порядку: звіти Управи і Кон. Комісії та вибір нової Управи на 1974 р. По зборах — перекуска. — П. Труш, предс., В. Кульчак, кас., П. Ващишин, секр.